

I.

коли дзвін вибиває пізню осінь ми
блукаємо крізь перезріле жито
від спраги зміслів до
обмани пристрасти шукаючи
за необхідною криницею
в якій води віддавна вже нема

II.

коли дзвін виб'є остаточний день
самотности —
чи вижити
ще раз мені
після двобою із собою ?

Збірка « [Від острова до острова](#) », Видавництво Художньої Літератури «Дніпро» Київ,
1993.